

Rapid Fire

"Neměl jsem tuhle práci brát," pomyslel si už snad popadesáté Karlo. Pochod křovinatým hvozdem pro něj nebyl ničím neobvyklým - jako průvodce, lovec či ozbrojený doprovod se tu živil už několik let - ale pořád měl před očima umírajícího Marka. Hladový šavlozubý vlk je nebezpečný za každých okolností a oni se nechali překvapit ráno, když sklízeli tábořiště.

Nebezpečí si uvědomili vlastně až ve chvíli, kdy predátor zabořil tlamu do Markova břicha; byl zřejmě hodně hladový nebo něčím rozrušený, protože se trháním oběti zabýval o pár okamžiků déle, než bylo potřeba. Karlo tak měl čas na útok ze strany, a i když nebyl jeho výpad mečem nijak zvlášť silný, podařilo se mu rychlým spodním sekem otevřít šelmě celý bok. Ta se po mladíkovi ohnala, ale dost slabě a čelisti jí sjely po lovcových kožených nátepnících. Karlo kontroval bodnutím po chňapající tlamě a více méně šťastným úderem vlka dorazil.

Marka tím ale nezachránil. Mladý lovec věděl, že se mu o kňučícím a pokáleném kamarádovi s roztrhaným břichem bude zdát ještě dlouho. A jen malou útěchou mu bylo, že Markovy úplně poslední minuty byly snesitelné, protože mu technomág píchnul do žíly pomocí starobylé *injekce* nějaký tišící lék.

Technomág George... To on je před dvěma dny najal jako průvodce. Nemluvný čtyřicátník, s tmavými krátkými vlasy a plnovousem, o hlavu vyšší a zároveň hubenější než pomenší rozložitý Karlo. Zjevil se v praktickém hnědozeleném oblečení, s opaskem plným podivných nástrojů, kvalitně vypadajícím samostříilem a objemným batohem. A v kondici, která prozrazovala, že patří spíš k aktivním hledačům starobylých technologií, než k pobledlým vědátorům zavřeným v dílnách a pracovnách.

Karlo toho o technomázích mnoho nevěděl, ale to vlastně nikdo, byla to setsakramentsky tajnůstkářská banda. Někdo je označoval za učence, jiní tvrdili, že v jejich vynálezech a přístrojích musí být nějaká kouzla. Každopádně byli zřejmě jedinými lidmi, kteří aspoň částečně chápali základy z doby před Velkou bouří a leckteré z nich dokonce uměli zrekonstruovat a používat. A zatímco někteří byli zalezlí v teple domova a bádali a zkoumali, jiní se pídili po starobylých artefaktech v Pustině i ruinách pradávných osad. A pokud byli úspěšní, dost jim to vynášelo.

George přijel do Mnichovic na statném koni od Velké Prahy - zřejmě přímo z ní, i když o tom nemluvil - s jasnou představou, kam chce vyrazit. V krčmě si najal průvodce, Karla a Marka, a dalšího rána vyrazili do Pustiny. George jim pár kilometrů za vesnicí ukázal mapku, která je měla zavést k cíli. Vypadalo to na starobyrou mapu z dob ještě před Velkou bouří, s mnoha osadami a stezkami, které už dávno neexistují. Karlo takovou nikdy neviděl a měl pocit, že dávní kartografové museli při tvorbě mapy - v porovnání se vzdálenostmi - hodně přehánět s velikostí osad. Některé vypadaly větší než desetkrát deset největších osad, co lovec znal. A to se zdálo nemožné.

George v mapě ukázal na ručně dokreslenou značku asi devadesát kilometrů východně od Mnichovic. Podle staré mapy šlo o horu Vestec a stejnojmennou osadu, ale Karlo věděl, že v těchto místech teď není nic než nebezpečná Pustina. Podle zpráv od ostatních průvodců, lovců a cestovatelů tam ale aspoň v poslední době nezuřily zářící bouře a jedovaté větry, které ještě před pár lety tuhle oblast činily naprosto neprostupnou.

Karlo obešel trouchnivějící pařez a odfoukl si neposedné nazrzlé vlasy z čela. Vzadu je měl sice stažené do culíku, ale vepředu mu v podstatě žádný tvar nedržely a poskakovaly, jak se jim zrovna zachtělo. "Neměl jsem tuhle práci brát," drtil mezi zuby při dalším kroku. Pocit zmaru z Markovy smrti brzo vystřídal pocit viny. Jasně, Marek byl starší a zkušenější, ale stejně si toho vlka měl Karlo všimnout včas. Tohle se ale už napravit nedalo. Jediné, co může udělat, je dotáhnout zakázku do konce. Už proto, že technomág slíbil vyplatit zbylou část odměny Markově matce, až (škarohlíd by řekl *pokud*) se úspěšně vrátí.

Karlo zatnul zuby, pochodoval a soustředil se na cestu i krajinu kolem. Bylo to vyčerpávající, neustále sledovat cestu před sebou i okolí a občas se zastavit a zaposlouchat se do zvuků nepřehledné divočiny. Území zvané Pustina totiž ve skutečnosti zas takovou pustinou nebylo. Po Velké bouři tedy asi ano, ale za těch pár set let, která od apokalypsy uplynula, se téměř zničená příroda vzpamatovala.

Tam, kde nebyla vyloženě spálená poušť nebo vysoké kopce, se obvykle rozrostl obtížně prostupný hvozď. Jed v divočině ale přetrvával - někde v zemi, jinde v rostlinách, vodě nebo vzduchu, i když podle učenců postupně slábnul. A nevymřely ani zrůdy přeměněné silou Velké bouře, i když šlo už o několikátou generaci od těch dní, které změnily celý svět. Neobydlená místa byla zkrátka pro každého, byť měl sebelepší výcvik a znalosti, smrtelně nebezpečná.

Odpoledne narazili uprostřed mladé dubiny na zbytek starobylé stezky vedoucí směrem, kterým potřebovali jít. Alespoň to tak vypadalo při porovnání s Georgovou mapou, pokud se tedy nespletli a skutečně objevili cestu označenou dávnými kartografy jako 344. Tedy cestu - spíš už šlo jen o pruh řídké trávy a menších křovisek, který ovšem oproti záplavě husté zeleně kolem vypadal jako pohodlná stezka. Technomág v několik vteřin trvajícím záchvatu sdílnosti poznamenal, že dřív se cesty zpevňovaly *asfaltem*. Ať už to bylo cokoliv, vypadalo to, že i přes letité nánosy hlíny a prachu se flóře na téhle šedé hmotě, která místy mezi trsy trávy prosvítala, moc nedařilo zapustit pevné kořeny.

Každopádně jim stezka usnadnila pár kilometrů, protože se nemuseli tolik prodírat a prosekávat křovím. V jednom místě Karlo objevil vlčí stopy přetínající skoro kolmo bývalou cestu, ale odhadoval jejich stáří nejmíň na tři dny a neměl tedy důvod k obavám.

Před západem slunce našel lovec docela šikovné místo k táboření, mezi shlukem zakrslých stromků a malým pahorkem, který mohl být stejně dobře přírodní vyvýšeninou jako zarostlou ruinou některého ze starobylých obydlí, jakých bylo v Pustině stovky.

"Budeme se muset vystřídat na hlídce, sám celou noc nevydržím...," oznámil Karlo technomágovi a znovu si vzpomněl na Marka, se kterým se na hlídce až doposud střídal. George jen krátce kývnul a začal vybalovat věci na nocleh.

Rozdělili malý oheň, v kotlíku ohřáli večeři a beze slova se najedli. Zdálo se, že mlčení je technomágova přirozenost a ani jeho průvodce neměl na hovor náladu. Mladý lovec si vzal první hlídku a jeho zákazník se stočil do příkrývky a za chvíli usnul.

Noční klid a tma Karlovi na náladě nepřidaly. Při pohledu na tmavé houští jen lehce osvětlené malým strážním ohněm se mu vracely vzpomínky na Markovu smrt, ale i na příjemnější chvíle, kdy s

kamarádem takhle v Pustinách nocovali při loveckých výpravách. A taky se děsil okamžiku, kdy se vrátí do osady a bude muset Markově matce povědět o osudu jejího jediného syna. Karlo se necítil nejlíp, zmáhala ho únava a byl rád, že na hlídce neusnul. Potom, co vzbudil technomága, aby ho na stráži vystřídal, si z posledních sil rozepnul a sundal své kožené brnění - s botami a nátepníky se neobtěžoval - a upadl do neklidného spánku.

Většinu lidí budí příjemné ranní slunce nebo nějaký nepříjemný hluk. Karla ovšem vzbudila palčivá bolest v pravém zápěstí a úporné sucho v ústech. Když se probral, motala se mu hlava a vůbec se cítil mnohem hůř než před usnutím. Doplazil se k čutoře a hltavě se napil, moc to ale nepomohlo. Technomág si ho bez emocí chvíli prohlížel, pak k němu přikročil a položil mu ruku na čelo.

"Máš horečku," konstatoval očividně.

To by mě nenapadlo, pomyslel si Karlo, proč mě ale tak bolí ruka? Neobratně si rozepnul nátepník.

Kousek nad zápěstím měl ošklivě zhnisanou ránu. Samotné zranění nebylo nijak velké, spíš škrábnutí. Výpad šavlozubého vlka zřejmě lehce roztrhl kůži vedle okraje nátepníku. Karlo si toho v návalu adrenalinu z boje, a pak bolesti a smutku z Markovy smrti nevšiml a ránu neošetřil. A dobře věděl, že v Pustinách je potřeba každou ránu hned vymýt čistou vodou a nejlíp něčím vydezinfikovat; třeba silnou pálenkou, kterou měl pro tyhle účely v lahvičce v batohu. A ani pak není jisté, že se v pořádku zahojí.

V Pustinách bylo jedovaté leccos a i škrábnutí o větev mohlo skončit smrtelnou otravou. Teď už mu ale ani důkladné vyčištění nepomůže; rána byla podebraná, zhnisaná a kůže okolo hrála všemi barvami. Pokud se vrátí do vesnice, možná ho ranhojič zachrání, než ho otrava krve zabije. O ruku ale přijde.

"Nemáš u sebe nějaké byliny na čištění krve?" vytrhla ho z úvah o chmurných vyhlídkách na kariéru jednorukého lovce Georgova otázka.

Jasně, typické předsudky chlápka z velké osady. Jsem lovec, tak musím vědět o přírodě úplně všechno, včetně toho, po jaké kytce se postaví i kmetovi a z jakých bobulí se vaří odvar proti vypadávání vlasů. Tahle věta se mu v hlavě zformovala v odpověď, ale bylo mu čím dál hůř, tak jenom unaveně zavrtěl hlavou. A neřekl ani to, že v Mnichovicích bylinám pořádně nerozumí žádný z asi desítky lovců - ti vědí spíš to, jak vystopovat a ulovit zvěř a jak se vyhnout mnoha nástrahám Pustiny. Bylinkám nejvíc z celé osady rozumí nečekaně kuchařka z hostince U cesty, paní Paulena. A to se jejich pěstování a sběru věnuje jen ve volných chvílích, když zrovna nelítá kolem kamen a nepřipravuje svůj vyhlášený silný drůbeží vývar.

"Hmm, tak ti to strhnu z platu," zavrčel technomág.

„Tohle jsou totiž dost drahý věcičky,“ dodal trochu otráveně a vytvořil tak na své poměry úctyhodně dlouhé souvětí.

Lovec moc nechápal, jak souvisí jeho otrava krve se sjednanou odměnou, ale když zaostřil na vědátora, pochopil.

George se už přehraboval v malé krabičce a vytahoval *injekci*. Karlo doufal, že ho hodlá svými vědeckými metodami zachránit, a neplánuje mu jen ulehčit předsmrtné utrpení jako Markovi. Vypadalo to ale nadějně, náplň v téhle *injekci* měla jinou barvu než ta, kterou George včera píchnul nešťastnému mladíkovi v jeho posledních minutách.

Technomág pomohl Karlovi se sundáním košile a píchnul mu *injekci* do ramene, bolelo to jen trochu. Pak ze své krabičky vytáhnul nějakou lahvičku, vylil z ní čirou tekutinu na kus látky a začal jí dost silně a nevybíravě vytírat Karlovu zanícenou ránu. To bylo ještě výrazně méně příjemné než injekce a lovec se ani nedokázal rozhodnout, jestli to víc pálí, bolí nebo štípe. Tyhle tři pocity v jeho zápěstí sváděly nerozhodný, ale o to urputnější boj i po tom, co ho technomág přestal mučit a přelepil mu ránu nějakou páskou.

"Mělo by to pomoci, horečka za pár hodin poleví, ale nejmíň den musíš být v klidu."

Další dlouhá věta od přemýšlivého vědce. Dobře, zůstanou v tábořišti, to by neměl být problém. Nezkaženou vodu nabrali včera vpoledne chvíli před rozbitím tábora a měli jí dost. Než zítra vyrazí na další pochod - snad to tedy bude opravdu zítra - tak se ten kousek vrátí a čutory i záložní měchy znovu až po okraj naplní. Karlo přeci jen krajinu dál na východ neznal a nebyl si jistý, kde a zda vůbec tu zdravá voda na jejich další cestě je. Ani s jídlem neměli problém, zásob měli dost.

Na další úvahy už se ale Karlo nezmohl. Únava z horečky i toho, že se ještě před pár minutami trápil myšlenkami na vlastní smrt, nebo přinejmenším ztrátu ruky, byla zaručeným lékem na tvrdý spánek. A dost možná k tomu přispěl i lék od George.

V těch pár chvílích, co byl Karlo vzhůru, mohl vidět technomága, jak se buď přehrabuje ve svých věcech, studuje snad po dvousté svoji drahocennou mapu nebo si něco čte v nějaké knize, kterou táhnul ve svém objemném batohu. Každé Karlovo probuzení využil samozvaný doktor k tomu, aby mu opět bolestivě vyčistil ránu, a dvakrát nebo třikrát mu také vnutil vodu a nějaké jídlo.

Když mladý lovec konzumoval malou večeři, viděl George obcházet kolem tábořiště a natahovat v kruhu jakýsi drát nebo provaz. Zřejmě narychlo sestrojené poplašné zařízení. Nojo, dneska v noci toho asi moc nenahlídám, pomyslel si s porozuměním pro technomágovu snahu Karlo, než zase usnul.

Většinu lidí budí příjemné ranní slunce nebo nějaký nepříjemný hluk. Karla tentokrát vzbudilo tak nějak obojí najednou. Slunce vykouklo na Pustinu z mraků, které se celou noc honily po obloze, a o hluk - i když ne úplně nepříjemný - se postaral George připravující snídani. Mladý lovec si uvědomil, že je mu docela dobře. Ruka už nebolela, horečka ustoupila a cítil se i docela odpočatý. Když technomág uviděl, že už je jeho průvodce vzhůru, šel zkontrolovat ránu. Oba viděli, že hnis je pryč a rána je překrytá zdravě vypadajícím strupem.

Karlo se trochu obával, že na něj po prodělané horečce přijde s dalším náročným pochodem únava, ale nakonec se držel dobře a cesta ubíhala jako obvykle. Odpoledne, když se prodrali přes křovinatý pahorek, uviděli cíl cesty, horu Vestec - pokud tedy nezabloudili a nekoukali na horu úplně jinou. Lovec ale svým navigačním schopnostem věřil, navíc mapě odpovídalo i okolí. Zvláště jasným orientačním bodem bylo pohoří zvané podle mapy Železné hory, táhnoucí se od Vestce dál na sever.

Věděli, že jsou blízko. Karlo ale zůstal ostražitý a vybral kryté místo pro táboření v mělké úžlabině už hodinu před setměním. Mohli by sice za světla ujít další dva nebo tři kilometry, ale nemuseli by už najít tak příhodné místo k noclehu.

Na doposud klidném a emoce skrývajícím technomágovi bylo znát vzrušení z blízkosti cíle jeho cesty. Karlo si vzal první hlídku a dobře viděl, jak se technomág převaluje a nemůže usnout. Po klidné noci a skromné snídani tábořiště sbalili rychleji než kdy jindy a vyrazili.

Hora se tyčila za masou řídkého smíšeného lesa. Koruny dubů a buků, mezi kterými se tu a tam na slunce prodral vysoký smrk, ale nebyly ani zdaleka tak zelené, jako v obydlených oblastech. Listy některých stromů, které míjely, byly zkroucené a zbarvené plísněmi a spáleninami, neklamnými příznaky jedu z Pustiny.

Po dvou hodinách svižné chůze se les rozestoupil. Vestec byl na dosah. Pod kopcem byly stále patrné zbytky zdíva starobylých obydlí, i když většina pozůstatků byla zarostlá a nesahala výš než metr nad terén. George zrychlil krok a namířil si to skrz zbytky dávné osady rovnou k úpatí kopce. Karlo svíral luk se založeným šípem a stěžší téměř běžícímu technomágovi stačil.

Už ho chtěl zastavit a přimět k opatrnosti, když tu z křoví pár metrů nalevo od George, z uličky mezi dvěma nízkými zarostlými zídkami, vystřelil rychlý stín. Karlo instinktivně jediným, tisíckrát trénovaným plynulým pohybem zamířil a současně natáhl tětivu a vypustil šíp. Střela zasáhla srnku do boku a hodila s ní na zem. George se zastavil až při hlasitém žuchnutí těla .

"Nespěchejte tolik, příště by nás takhle mohlo překvapit něco většího a hladovějšího," varoval lovec technomága.

Krátkou vzpomínku na něco většího a hladovějšího, co roztrhalo Marka, rychle zaplašil.

George zkřivil ústa do sarkastického úšklebku, ale pak potřásl hlavou: "Máš pravdu, budu obezřetnější. Ale aspoň budeme mít dnes čerstvou pečínku, ne?"

"To těžko. Tenhle kraj byl ještě nedávno plný zářících bouří a otrávených mraků, zvířata tu asi budou pořád nasáklé jedy," zchladil lovec technomágo nadšení, tentokráte nikoliv vědecké, ale gurmánské.

Aby svá slova potvrdil, ukázal na zvíře v trávě. Když se nad něj učenec naklonil, sám uviděl, že si na dobrý oběd dělal chutě předčasně. Srst byla na několika místech podivně vypelichaná a pokrytá mokvajícími boláky.

"Na vaření teď stejně nemám náladu, jsme skoro u cíle," kývnul technomág směrem ke kopci. Vyrazili, tentokráte o něco pomaleji, Karlo s připraveným lukem a George s nataženým samostřilem.

Karlovi už dřív vrtalo hlavou, proč ten, kdo tohle místo objevil, sám nepobral všechno cenné. Teď to pochopil. Cílem jejich cesty byla pevná kovová vrata zapuštěná ve skále. Nebo tedy spíš to, co bylo za nimi. Vrata byla sice na několika místech zrezlá, ale působila neobyčejně masivně, a ani společnými silami s nimi nehnuli byť jen o centimetr.